

एवमुक्ता हनुमता सीता सुरसुतोपमा ।
 उवाच वचनं बाला वाष्पगद्गदभाषिणी ॥ १० ॥
 ब्रूयास्त्वं नृपतिं सीता वत्प्रसादपरायणा ।
 अशोकमूले शोकार्त्ता भूमौ स्वपिति ज्ञानकी ॥ ११ ॥
 मलमण्डलदिग्धाङ्गी शोकाश्रुकलिलानना ।
 वसन्तादौ मृताम्भोजा वापीव न विराजते ॥ १२ ॥
 शोकोपकृतसर्वाङ्गी तव दर्शनलालसा ।
 सीता शोकार्णवे मग्ना तां समुद्धर्तुमर्हसि ॥ १३ ॥
 सशरः सायुधश्चापि वीर्यवांश्च महीपते ।
 ध्रियते च बधार्होऽयं रावणः किं न बुध्यसे ॥ १४ ॥
 क्व ते तदायुधं चित्रं क्व शराः पावकप्रभाः ।
 क्व तेजः क्व च शस्त्राणि यन्मामेवमुपेक्षसे ॥ १५ ॥
 किन्तु ते पौरुषं नष्टं शङ्के मद्भाग्यसंक्षयात् ।
 यदयं रावणः पापो ध्रियते जीवति त्रयि ॥ १६ ॥
 ये त्वां शूरमिति प्राहुस्तेषां तद्वितथं वचः ।
 न हि भार्या परामृश्य कश्चिच्छूरस्य जीवति ॥ १७ ॥
 शूरो हि रक्षते भार्या भार्या शूरमुपासते ।
 न च मां रक्षसे वीर किमिदं शूरलक्षणं ॥ १८ ॥
 पूर्वं हि रक्षति पिता कौमारे रघुनन्दन ।
 त्वया हीना कृता राजन् रावणेन दुरात्मना ॥ १९ ॥